

om Indkomstskat; Kapitalindtægt, som ikke bliver ramt ifølge de foregaaende Regler om Kapitalskat, skal behandles efter Reglerne om Indkomstskat. Det vil altsaa sige: Laan i Ejendomme, Laan til $3\frac{1}{2}$ eller 4 pCt. eller til almindelig Rente, skulle behandles efter Reglerne for Kapitalskat og skulle altsaa svare $1\frac{1}{2}$ pCt. i Skat, men den, som lever af Aager og f. Eks. tager 10—20—100 pCt., skal ifølge denne Paragraf kun svare 1 pCt. eller $1\frac{1}{10}$ pCt. — Jeg skal ikke komme ind paa at tale videre om, at man har udeladt tvungen Selvangivelse. Det er jo noget, som det andet Ting har holdt paa, og som ogsaa Skattekommissionen foreslaar, men jeg skal blot minde om den ret mærkelige Bestemmelse, at man ikke vil have tvungen Selvangivelse, men derimod nok tvungen Eftersyn af Forretningsbøger baade her og hist. Finansministeren har nemlig Ret til at lade de paagældende Bøger gennemgaa af regnskabskyndige Embedsmænd o. s. v. Dette synes dog at være at gaa adskilligt videre end at sige, at de vedkommende skulle være tvungne til at opgive deres Indtægt og Formue. — I § 35 er der en Bestemmelse om, at Tyender kunne sættes i Indkomstskat, men Tyender i fast Tjeneste, som ikke have egen Husstand, ere fri. Jeg synes, at hvis man her skulde gøre et Skel, burde det være omvendt. Thi af Tyendeklassen er det, efter den Erfaring, vi Landboere have, aabenbart dem, som have fast Tjeneste, der have bedst Skatteevne, derimod have de, som have Husstand, i Reglen den daarligste Skatteevne. — En anden Bestemmelse, som er ret ejendommelig, findes i § 36, hvor der er Tale om, at visse Institutioner, Aktieselskaber, ere pligtige til at udfylde et vist foreskrevet Skema i en vis Tid under Dagmulkt, men forskellige Embeds- og Bestillingsmænd, som foruden fast Løn og Indtægter, der beskattes gennem Ejendomsskylden og Kapitalskatten, have andre Embedsindtægter af forskellig Art, skulle opgive disse Indtægtsposter, men der er ingen Dagmulkt bestemt for dem.

Endnu skal jeg kun fremdrage en enkelt Ting — jeg skal straks slutte, thi alle disse Bemærkninger om Enkeltheder ere trættende og have ikke meget at sige, og der er meget mere, som jeg kunde fremdrage, naar jeg vilde behandle Lovforslaget udtømmende, — men en enkelt Ting, som den ærede sidste Taler berørte, skal jeg dog fremdrage. Han udtalte, at

man her er gaaet højere op med Fradrag i Skatten end Skattekommissionen. Det er ikke Tilfældet. Man stryger nemlig Fradraget for Børnene, der er ikke Tale om, at der indrømmes noget Fradrag for disse. Naar vi tage Befolkningsforholdene, som de ere gennemsnitlig over det hele Land, vide vi, at til en Familie hører gennemsnitlig Mand, Hustru og 3 Børn. Gaa vi nu ud derfra og sige, at 100 Kr. fritages for hvert Barn, betyder det for Københavns Vedkommende, at 1,100 Kr. og derunder ere skattefri ifølge Folketingets Forslag; ogsaa større Beløb kunne blive skattefri, men gennemsnitlig er 1,100 Kr. skattefri, medens det her foreslaas, at 1,000 Kr. skal være det.

Jeg skal, som sagt, ikke opholde Tinget længere med Enkeltheder i Lovforslaget. Jeg skal ende, som jeg begyndte, med at minde om den stærke Trang, der er ude i Befolkningen til nu endelig at naa et Resultat, og jeg vil gerne sige til det høje Landsting, at dersom vi skulle naa et Resultat, gælder det om at holde os til det Forhandlingsgrundlag, som vi have modtaget fra Skattekommissionen og fra det andet Ting. Give vi os nu til at arbejde paa et nyt Grundlag, ere vi, som jeg allerede har sagt, færdige. Jeg beder derfor indstændig det høje Ting om ikke at gaa ind paa et helt nyt Grundlag og kaste Broen af for det gamle, men se at arbejde paa det Grundlag, som foreligger, og som er gennemarbejdet paa forskellig Vis, for at man dog endelig kan komme Befolkningen i Møde. Jeg siger, som det er blevet sagt i det andet Ting, at det Forhandlingsgrundlag, der foreligger for os gennem Skattekommissionens Arbejde, er ikke noget Ultimatum. Der er blevet sagt noget i Retning af, at det er fremkommet som et saadant, men det er jo slet ikke Tilfældet, og Bemærkningen i saa Henseende er ogsaa bleven avvist af Ordføreren i det andet Ting. Det foreligger ikke som noget Ultimatum, det foreligger kun som Forhandlingsgrundlag, men der er ganske vist den Omstændighed derved, at dersom man vil til at lave altfor meget om paa det, dersom man tænker paa at gennemføre altfor store, radikale Forandringer i det, er der Fare for, at der ikke kommer noget ud af det. Jo videre man gaar med Hensyn til at foretage Forandringer i det foreliggende Grundlag, desto mere umuliggør man Skatte-reformens Gennemførelse i indeværende Samling.